

maattet afskediges paa Grund af Svindlerier, og jeg synes ikke, at man skulde fortsætte paa samme Maade. Nu kan man jo ganske vist sige: Hvorfor ere disse Mennesker saa godtroende? Men dertil vil jeg svare, at de fleste Mennesker vistnok vilde have handlet som disse Folk i Fredericia, der ere gaaede ind i Byfogedens Kontor og have truffet Førstefuldmægtigen, der lovede dem, at den Sag skulde han nok ordne. Derefter fik de saa en Udskrift af Pantebogen, som viste, at nu var den ny Prioritet tinglæst; men der var ingen, der tænkte paa at se efter, om nu ogsaa den gamle Prioritet var udslettet.

Derfor vil jeg henstille til den højtærede Justitsminister, om man ikke i det mindste kunde faa den Bestemmelse indført og indskærpet, at Retsbetjentenes Fuldmægtige paa de forskellige Kontorer ikke maa drive juridiske Forretninger. Saaledes som det nu er, hedder det sig nok, at de ikke maa drive saadanne Forretninger paa selve Kontoret. Men saa have de blot et lille Værelse paa Raad- og Domhuset, hvor deres Kontor findes. Dette Værelse er altsaa ikke selve Byfogedkontoret, og derhen gaa de saa for at drive deres private Forretninger, eller ogsaa henvise de de paagældende til at søge dem hjemme. Vi maa derfor have en Bestemmelse, som forhindrer, at Folk, naar de henvende sig paa et saadant Kontor, træffe en privat Geschäftsmager, som spekulerer og paa den Maade fralister Folk deres Penge. Jeg vil derfor benytte Lejligheden til at henstille til den højtærede Justitsminister, at der bliver holdt vaagent Øje med Virksomheden paa Retskontorerne, samtidig med at jeg henstiller, om man ikke kunde komme bort fra, at Retsbetjentene selv antage deres Personale og lønne dem og vistnok have pro forma-Overenskomster, saaledes at noget af Kontorholdet vandrer tilbage i Retsbetjentens Lomme. Jeg kan ikke tænke mig, at de Penge virkelig udbetales, da Førstefuldmægtigen jo i hvert Fald kun faar en lille Del af sin Indtægt derigennem. Men jeg vil henstille, at det ikke bliver Retsbetjenten, som selv antager sit Personale, men at det bliver Staten, som antager dem og lønner dem, og at det forbydes dem at drive privat juridisk Virksomhed.

Det vil i hvert Fald blive nødvendigt at skride ind for at forhindre en Gentagelse af, hvad der passerede i Fredericia. Jeg vil ogsaa spørge den højtærede Justitsminister, om han ikke mener, Sta-

ten har en Forpligtelse overfor de Grundejere, som i god Tro have indbetalt deres Penge og faaet deres 1ste Prioritet indført i Pantebogen uden at faa den gamle 1ste Prioritet udslettet.

Justitsministeren (Alberti): Det ærede Medlem for Fredericia (L. Rasmussen) henstillede til mig, om det ikke kunde ordnes saaledes, at Staten baade direkte lønnede og direkte ansatte Fuldmægtigene. Det er jo ikke noget nyt Spørgsmaal, som for første Gang er fremkommet ved denne Lejlighed, det er jo et Spørgsmaal, der har været fremme mange Gange, før jeg blev Justitsminister, og som ogsaa har været berørt flere Gange i den Tid, jeg har været Justitsminister. Og jeg skal for mit Vedkommende sige det samme, som jeg har sagt tidligere, at naar man kun er villig til at afholde de Udgifter, som en saadan Omordning vil medføre, vil jeg være fuldkommen villig til at medvirke til en saadan Omordning. Men man maa være paa det rene med, at det er meget betydelige Udgifter, det drejer sig om. Thi det er jo netop det nuværende System, som har oparbejdet sig selv gennem Tiderne, som gør det muligt at klare Kontorholdsudgifterne for Retsbetjentene med et minimalt Beløb, netop fordi der paa Kontorerne erfaringsmæssigt viser sig at foregaa Forretninger, der kaste noget af sig, saaledes at en eller flere Fuldmægtige til Dels eller væsentlig kunne faa deres Udkomme derved. Saa vil man bort herfra, maa man selvfølgelig give Fuldmægtigene paa Retsbetjentkontorerne en Lønning, der nogenlunde svarer til, hvad de ville kunne tjene i selvstændige Livsstillinger paa den juridiske Vej, og dette vil sikkert medføre meget betydelige Udgifter. Men er man villig til at udrede disse Udgifter, skal jeg være meget villig til at medvirke til at faa en saadan Ordning. Det er noget, jeg har udtalt ikke een, men flere Gange tidligere.

Men for øvrigt er Sagen jo ingenlunde afgjort dermed, thi det vil da ogsaa være nødvendigt at finde — og det vil vistnok blive meget vanskeligt — en Maade, hvorpaa Retsbetjentenes og Fuldmægtigenes Ansvar indbyrdes skal afgrænses. Nu er Forholdet jo det, at alle de Embedsforretninger, en Fuldmægtig udøver, udøver han paa Retsbetjentens Regning og Ansvar, saaledes at Retsbetjenten skal staa til Ansvar derfor. Dette kan man gøre, naar man overlader til Retsbetjenten selv at bestemme, hvem han vil antage til fuld-